

Man har naturligvis ogsaa i Loven sat en Sum som Maksimum, men da de paagældende Medlemmers Præmier til vedkommende Kasser ere stegne efterhaanden, har man ogsaa ladet det samlede Beløb, der ydes af Statskassen, gaa op. Paa dette Punkt er der imidlertid ikke Tale om, at man fra Statskassens Side har sagt noget om, at man vil yde en Trediedel af, hvad Kommunerne yde til Hjælpekasserne, men der er sagt, at 250,000 Kr. staa til Raadighed til Fordeling, og at der skal tages Hensyn til, at Beløbet aldrig maa overskride en Trediedel af vedkommende Kommunes Tilskud. Dette er en himmelvid Forskel, og Kommunerne kunne derfor paa ingen Maade føle sig brøstholdne, hvis de ikke faa en Trediedel af deres Tilskud refunderet. Paa den anden Side tror jeg imidlertid, at de ville føle sig brøstholdne, hvis de ikke faa de 95,000 Kr., som her er foreslaaet. Jeg tror nemlig, at det ikke kan omdisputeres, at de særlige for et enkelt Aar gældende Love, der have forhøjet de 250,000 Kr., som staa i Hjælpekasselovens § 14, med 200,000 Kr., betyde ligefrem en Forhøjelse af de 250,000 Kr. til 450,000 Kr., det staaer der udtrykkeligt i de særlige Love; at de i § 14 omhandlede Beløb forhøjes til 450,000 Kr. Den Bestemmelse, der staaer i Slutningen af § 14, at det, der spares eet Aar, kan anvendes det næste, tror jeg ogsaa, maa gaa paa de 450,000 Kr. Naar man paa særlig Lov har forhøjet de 250,000 Kr. til 450,000 Kr., og det ikke er et særligt Tilskud paa 200,000 Kr. i et særlig bestemt Øjemed, men det udtrykkeligt i Loven er udtalt, at det i § 14 i Hjælpekasseloven nævnte Beløb skal for det Finansaar, for hvilket Loven gælder, forhøjes til 450,000 Kr., forekommer det mig at maatte forstaas paa den Maade. Der er for Resten tilmed — hvad der burde være Vidnesbyrd om, at min Opfattelse er den rigtige — tilføjet: „Heri indbefattet den Del af Statsens Tilskud, der maatte være tilbage fra Finansaaret 1909—10“ — jeg ser i den Lov, der staaer i Lovtidenden for 1910. Man har altsaa ikke alene forhøjet de 250,000 Kr. til 450,000 Kr., men udtrykkeligt tilføjet en Bestemmelse om, at hvad der er sparet i det ene Aar, kan overføres til det andet. Det ærede Medlem sagde selv, at det ikke just var hans Agt at komme ind paa at diskutere dette. Jeg har villet gøre opmærksom paa, at Kommunerne vistnok med Rette vilde gaa ud fra, at de havde Krav paa at faa de 95,000 Kr.,

som vise sig at være sparede i det foregaaende Aar.

Af mere Interesse er Spørgsmaalet om det saa ofte omtalte Cirkulære af 9. November 1909. Foranlediget saavel af det ærede Medlems Udtalelse som ogsaa af Udtalelser, der fremkom fra det ærede 2det Medlem for 6te Kreds (J. Pedersen) og det ærede 6te Medlem for 1ste Kreds (Brandes), maa jeg maaske sige, at det er rigtigt, at der har været ført Forhandling mellem Landstingets Finansudvalg og mig om det yderligere Tilskud til Kommunerne, som der her foreligger Forslag om. Jeg maa maaske gøre den Indskudsbemærkning, at det var som Følge af, at de Forhandlinger ikke vare afsluttede, at Forslaget ikke var paa selve Tillægsbevillingslovforslaget ved dets Fremsættelse; jeg fandt det hensynsfuldt overfor Landstingets Finansudvalg, som jeg paa det Tidspunkt stod i Forhandling med, ikke at træffe nogen Afgørelse, inden jeg var færdig med Forhandlingen. Dette er kun en Indskudssætning, som i og for sig ikke har større Realitet. Men det er, som sagt, rigtigt, hvad baade det ærede 2det Medlem for 6te Kreds og det ærede 6te Medlem for 1ste Kreds sagde, at der ikke under mine Forhandlinger med Finansudvalget har været stillet det Krav, som det ærede 1ste Medlem for 2den Kreds (Brånsen) talte om, at det noksom omtalte Cirkulære skulde ophæves. Det er Forhandlinger, som Formanden har ført med mig antagelig paa Finansudvalgets Vegne. Naar Finansudvalgets Formand kommer og taler med mig om et Spørgsmaal, er det en Selvfølge, at jeg drøfter det med ham, det kan der ikke være noget galt i. Jeg vil gerne her gøre opmærksom paa det samme, som jeg gjorde opmærksom paa i den Forhandling, der har været imellem Finansudvalgets Formand og mig vedrørende Cirkulæret. Vi forhandle for Øjeblikket om ved en særlig Lov at stille Enker med Børn saaledes, at de kunne faa et vist Beløb pr. Barn, uden at det har Fattighjælps Virkninger; naar de saa i øvrigt kunne klare sig. Fordelen ved at gaa over til at yde Enker med Børn den fornødne Understøttelse, i Stedet for at henvise dem til Hjælpekasserne eller til Fattigvæsenet, og fastsætte et for hvert Barn nærmere bestemt Bidrag, skulde jo være, at paagældende saa ved: Kunne vi klare os med det, have vi ogsaa Lov til at regne med, at saa meget faa vi for hvert Barn, og saa skulde vi for øvrigt holde os uden-